

Titel: Kapitel II.

Citation: "Kapitel II.", i *1880/1881: Lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r08-shoot-chptrd1e4174.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: 1880/1881: Lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel II.

Om Vlernething.

§ 12.

Ifølge de i dette Kapitel indeholdte Forskrifter i Forbindelse med §§ 399, 410, jfr. §§ 411, 417, 419, 421, 567 .620 og 635 afgjøres det, ved hvilken af flere Retter i fsrftte Instants af samme Art (Underretter eller Landsretter) en Sag skal anlægges,

§ 13.

Retssager skulle anlægges ved Sagsogtes Hjemthing, medmindre Loven hjemler Und- tagelse herfra.

§ 14.

Hjemthinget er den Ret, i hvis Kreds Sagsøgte bor. Dersom Sagsøgte har Bo- pæl i flere forskellige Retskredse, anses han for at have Hjemting i dem alle.

Indlcending, som ikke har Bopæl nogetsteds i Riget, kan sagsoges ved Retten paa det Sted, hvor han opholder sig ved Sagens Anlæg, eller, dersom han ikke nogetsteds i Ri- get antræffes og heller ikke vides at have Bopal i Udlandet, ved Retten Paa det Sted, hvor han vides sidst at have opholdt sig.

z 15, '

Danske Gesandter ved fremmede Hoffer saavel som andre med Erterritorialitetsret for- synede danske embedsmænd, der ifølge deres embedsstilling have Bopæl i Udlandet, anses for at have Hjemthing i Kjøbenhavn, forsaavidt de ikke vedligeholde Bopæl for sig eller Fa- milie paa noget andet Sted i Riget. Det Samme gjælder, indtil anderledes bestemmes, om danske Undersaatter, som ifølge traktatmæssige Bestemmelser ikke kunne sagsoges i det Land, hvor de have Bopæl.

§ 16.

Stiftelser, Kommuner, Korporationer saavel som Selskaber og Foreninger, være sig med politiske eller sociale eller med rent formueretlige Formaal, have, forsaavidt ikke Andet retsgyldigen er fastsat i de for dem gjældende Bestemmelser, Hjemthing i den Retskreds, hvor deres Bestyrelse har sit sæde. Firmaer, Selskaber og Foreninger, der ifølge Lov af 23de Ja- nuar 1862 § 2 Nr. 1 og § 6 Nr. 1 ere Pligtige at opgive et Hjemsted, have Hjemthing ved dette Steds Ret.

Retssager, der angaaende Forenings- eller Selskabsanliggende reises af Foreningen eller Selskabet mod de enkelte medlemmer eller opstaa mellem disse indbyrdes, kunne anlægges ved Korporationens, Foreningens eller Selskabets Hjemthing.

§ 17.

Sager imod Staten kunne anlægges ved den Ret, i hvis Kreds den Embedsmand, som paa Statens Vegne bliver at stævne, har sit Embedskontor, eller hvor Middelpunktet for hans Embedsvirksomhed er.

§ 18.

Naar Nogen for at udove Handel, Fabrikvirksomhed, Befordring af Gods eller personer, Assurance eller anden næringsvei holder Etablissement eller fast Agentur, hvorfra Retshandler afsluttes umiddelbart med Trediemand, kunne Retssager i Anledning af de fra Etablissementet eller Agenturen afsluttede Retshandler anlægges mod ham ved den Ret, under hvilken paagjældende Etablissement eller Agentur har sit sæde, selv om han ikke der har Hjemthing.

§ 19.

Den, ber ved Forvalter eller paa anden Maade ved egne Folk lader drive en Kjøb- stad- eller Landeiendom som selvstændig Bedrift, kan i Sager hidrørende fra denne Bedrift sagsoges paa det Sted, hvor Giendommen er beliggende.

§ 20.

Personer, der som Tyende, Fabrikarbeidere, Haandværkere, Lærlinge, Studerende, eller af anden Grund for længere Tid opholde sig udenfor deres Hjem, kunne sagsoges paa dette deres Opholdssted i Anledning af der paadragne Forpligtelser.

Det Anførte skal ogsaa gjælde om Militærpersoner, der aftjene deres værnepligt, Straffanger og Varetægtsarrestanter, Sindssyge og andre Personer, som have et ikke i deres egen fri Beslutning grundet Ophold for længere Tid udenfor deres Hjem.

§ 21.

Sager angaaende Rettigheder over urørlige Ting — være sig Giendomsret, Panteret, Brugsrettigheder,

Servitutrettigheder, Grundbyrderrettigheder eller andre — skulle anlægges ved den Ret, under hvilken Giendommen er beliggende.

Søgsmaal, hvorved Fordringer, der ere forbundne med Pant i fast Giendom, eller hvorved enkelte forfaldne Grundbyrdeyoelser indtales, kunne anlægges paa det Sted, hvor den behørte eller bebyrdede Giendom er beliggende.

Ligger en fast Eiendom i flere Retskredse, anses den med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvor de i denne Paragraf omhandlede Sager skulle eller kunne anlægges, for at være beliggende i den Retskreds, hvorunder Giendommens Bygninger, navnlig Stuehuset, hore. Findes saadanne ikke eller er Stuehuset beliggende i flere Retskredse, kan Sagen efter Sag- søgerens Valg anlægges i enhver af disse.

§ 22.

søgsmaal, som gaa ud paa at gjøre Arverettigheder eller Fordringer paa Legater eller Dodsgaver gjældende, eller som paa anden Maade angaa Delingen af Dsdsboer, saavel som søgsmaal, hvorved Fordringer paa Arveladeren gjøres gjældende mod Arvingerne som saadanne, kunne anlægges ved den Ret, som i Dodssieblikket var den Afdodes Hjemthing.

§ 23.

søgsmaal til Tilbagebetaling af, hvad Nogen som Arving eller Kreditor i et under offentlig Skiftebehandling ftaaende Bo ifølge forelsbigt Udlæg eller endelig Udlodning, som senere i det Hele eller for en Del er funden urigtig, har modtaget, kan anlægges ved Retten paa det Sted, hvor Skiftet holdtes.

§ 24.

Den, der i medfør af offentligt eller privat Hverv har havt andres Midler under

Forvaltning eller skal aflægge Regnskab for dem, kan sagsoges for sin Forvaltning eller sit

Regnstab ved Retten paa det Sted, hvorfra Forvaltningen er fort, eller hvor Regnskabet skulde aflægges.

Sammesteds kunne ogsaa anlægges Sager, som i Anledning af Forvaltningen eller Regnskabet reises af den, der har fort samme, imod den, for hvem han har fort den eller det.

§ 25.

Søgsmaal til Opfyldelse eller Ophcevelse af en Retshandel eller i Anledning af dens Misligholdelse eller ikke behørig Opfyldelse kunne anlægges ved Retten paa det Sted, hvor Retshandelen ifølge Parternes udtrykkelige eller skiltiende Vedtagelse, ifølge Lovenes Bestem- melser eller Iøvrigt ifølge de foreliggende Omstændigheder skulde opfyldes.

Tilkommer der Sagsøgte et Valg mellem flere bestemte Ovfyldesteder, kan Sagen, saalænge Sagsøgte ikke maa anses at have erklæret sig for et af dem, anlægges ved Retten paa ethvert af disse Steder.

§ 26.

Sager, hvorved der søges Erstatning eller Opreisning i Anledning af retsindige Ekadtilfælde eller andre Retskrænkelser, kunne anlægges paa det Sted, hvor Skadetilfældet eller Retskrænkelsen er foregaaet. Har den retsstridige Skadetilfælde eller Retskrænkelsen, hvorover der klages, været udsat i flere Retskredse, kan Sagen anlægges i hvilken som helst af disse.

§ 27.

Modfordringer, forsaavidt disse ifølge § 11)1 kunne fremsættes, behandles ved den Ret, hvor Hovedsagen er anhängiggjort, saafremt denne ikke ifølge Modfordringens Beskaffenhed er udelukket fra at kunne paakjende den, jfr. § 4.

§ 28.

Naar flere Sagvoldere skulle eller dog kunne sagsøges under Eet, og Sagen ikke ifølge denne Lov har noget særligt værnething, kan den anlægges ved enhver Ret, som for nogen af Sagvolderne er Hjemthing.

§ 29.

Den i § 594 1ste Stykke omhandlede Arrestforfølgningssag kan anlægges ved Retten paa det Sted, hvor Arresten er gjort, eller, dersom den udstrækkes til Gjenstande, der

foresindes i flere Retskredse, hvor den er begyndt, alt forsaavtdt der ikke gives nogen anden Ret i Riget, ved hvilken Sagen, bortset fra Arresten, kunde anlægges.

§ 30.

Kan Sagen i medhold af denne Lov anlægges ved flere forskellige Retter, har Sag-søgeren Valget, forsaavidt ikke Andet fremgaar af Lovens Forskrifter.

§ 31.

Naar Parterne vedtage det, kunne de indbringe deres Sag for hvilken af samtlige ligeartede Retter i fserfte Instants de ville, uden at Rettens Samtykke behoves. Saadan Enighed mellem Parterne antages at finde Sted, naar ikke den modende Sagfogte vaa behsrig Maade og i rette Tid under Sagen fremsætter værnethingsindsigelse, jfr. §Z 173—176.

§ 32.

Udlcendinge kunne sagsøges her i Riget, forsaavidt nogen Ret ifølge de foranstaaende Regler kan anses som værnething i Sagen.

Gives der ingen Ret i Riget, ved hvilken Sagen imod Udlcendingen herefter kan anlægges, skal det, forsaavidt ikke særlige traktatmæssige Bestemmelser ere til Hinder derfor, være Indlcendinge tilladt i Sager angaaende Formueretsforhold at sagsøge Udlandingen i den Retskreds, hvor han opholder sig eller har Gods.